

южните славяне и има между тѣхъ голѣма важность. Побратимството у сѣрбете (и у бжлгарете) са утвѣрдява даже и съ черковни обряди.

Ние ще да разглѣдаме сега народните суевѣрия, които са считатъ за произвѣдения на попь Еремия. Тѣхната литературна сѣдба е била такава, щото като са опознаеме съ тѣхъ изъ историята на бжлгарскиятъ 10-й вѣкъ, ние намираме тѣхните слѣди и до днешниятъ день въ южно-славянските и въ руските предания. Тие сж замѣчителни по своята извжнрѣдна живучестъ, която сж имъ сжобщале крайното невѣжество и предразсѣдоците на массата, между която тие сж намѣриле приѣмъ. Най-стариятъ индексъ ги запрѣщава съ слѣдующите думи: „естественната болѣстъ тие наричатъ трѣсавици (трѣски), както разказва Еремия попьтъ бжлгарски. Тоя окаявни говори, че ужъ свѣти отецъ Сисиний е сѣдѣлъ на Синайската планина, спомѣнува ангелтъ Сихаила, за сжблазнение на множество люде, и баснослови той, злиятъ човѣкъ, за седемъте трѣсавици, дщери на Ирода, които ни евангелистите и ни единъ отъ свѣтиете не нарича седемъ, — а била е само една, която измолила, щото да бжде отсѣчена главата на Претеча; а за нея е извѣстно, че тя е била дщерея на Филипа, а не на Ирода. А великиятъ Сисиний, цариградскиятъ патриархъ, въ своите рѣчи говори: не мислете ма за онзи лжзовни Сисиний, който са спомѣнува отъ попь Еремия, за сжблазанъ на неразумните . . .“

Така предава индексътъ чертите на лжзовното писание, което е имало, и още има, авторитетъ между нашиятъ народъ въ видъ на „заговоръ“